Р Е Ш Е Н И Е
№ 4150

гр. София, 23.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 25 състав,** в публично заседание на 19.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8272** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. С. К. от [населено място], срещу АКТ с изх. №02-260-6500/2113 от 27.06.2013г. за прекратяване на многогодишен ангажимент по Мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони 2007 – 2013г., издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд земеделие (ДФЗ).

В жалбата са изложени доводи за недействителност на Акта за прекратяване, от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателката твърди, че в процесния случай са били налице „форсмажорни или изключителни обстоятелства" по смисъла на §1, т.3, буква „б" от Допълнителната разпоредба на Наредба №11/2008г. Моли съда да отмени оспорвания административен акт. Не претендира за разноски.

Ответникът - заместник изпълнителен директор на ДЪРЖАВЕН ФОНД ЗЕМЕДЕЛИЕ, (ДФЗ), редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото и съдът приема за установено между страните, че жалбоподателката е земеделски стопанин по смисъла на §1, т.23 от Допълнителните

разпоредби на Закона за подпомагане на земеделските производители (ДР ЗПЗП). В това си качество на 09.05.2007г. М. К. е подала Общо заявление за единно плащане на площ с уникален идентификационен номер (У.) 2611050704682 за подпомагане по Схемата за единно плащане на площ (СЕПП) и по Схемата за необлагодетелствани райони (НР2).
С писмо изх. №02-260-6500/1798 от 22.04.2013г. жалбоподателката е била уведомена за образуване на производство по издаване на акт за прекратяване на многогодишен ангажимент, поради това, че в нарушение на чл.4, т.3 от Наредба №11/03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на Марка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ и Мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013г. (Наредба №11/2008г.) през 2011г. не е подала заявление за подпомагане по Мярка 212 и не е спазила поетия петгодишен ангажимент за извършване на земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район. Съгласно приетото по делото известие за доставяне №70256770 писмото е било редовно съобщено лично на жалбоподателката на 16.05.2013г.
С оспорвания административен акт, на основание чл.14, ал.1 от Наредба №11/2008г. е прекратен поетият от М. К. през кампания 2007г. петгодишен ангажимент по Мярка 212, по заявление с У. 2611050704682.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.
Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, с който пряко и непосредствено се засягат законни интереси на жалбоподателката и който по силата на чл.120 от Конституцията на РБългария подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.
Подадена е от активно легитимирано лице – адресат на акта и в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК. Със събраните по делото писмени доказателства се установява, че процесният Акт за прекратяване е бил връчен лично на жалбоподателката на 10.07.2013г. с куриерска пратка №70407755. Жалбата е подадена по пощата на 24.07.2013г., което обстоятелство се установява от печата положен върху пощенските марки.
Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, макар и не поизложените в нея доводи.
Актът за прекратяване изх. №02-260-6500/2113 от 27.06.2013г. е издаден от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Съгласно чл.20а, ал.1 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция. В чл.11, ал.2 от У. правилник на ДФЗ (приет с Постановление на Министерски съвет №151/ 16.07.2012г., обн., ДВ, бр.55/20.07.2012г., в сила от 20.07.2012г.), е предвидена възможност изпълнителният директор на Фонда да делегира правомощията си, произтичащи от правото на ЕС или от националното законодателство, в т.ч. за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления и/или сключване на договори за финансово подпомагане, на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции, съобразно териториалната им компетентност. По делото е приета и не е оспорена

Заповед №ОЗ-РД/606 от 21.02.2013г., с която изпълнителният директор на ДФЗ е делегирал на заместник-изпълнителния директор С. К. правомощията да издава и подписва актове за прекратяване на многогодишните ангажименти по Мярка 211 и Мярка 212.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и които да мотивират неговата отмяна.

Съдът приема, че оспореният Акт за прекратяване е издаден в нарушение на материалноправните норми и на целта на закона.

По силата на чл.15 от Регламент (ЕО) №1698/2005г. на Съвета Европейският фонд за развитие на селските райони (ЕФРСР) осъществява заложените в чл.4 цели чрез Програми за развитие на селските райони на държавите-членки за периода 2007-2013г. Програмите се изготвят от държавите-членки и включват пакет от мерки, за които се търси помощ от Европейския фонд за развитие на селските райони (ЕФРСР). Изготвените програми подлежат на одобрение от Европейската Комисия – чл.18, т.4. На това основание Министерски съвет приема Програма за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. Като част от Програмата са предвидените мерки за подпомагане на селските райони, сред който е и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони". Одобрената програма започва да се прилага след като министърът на земеделието регламентира реда и условията за това, съгласно делегираните му правомощия по §35, ал.3 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на ЗПЗП (ДВ, бр.18/2006г., изм., бр.96/2006г., в сила от 01.01.2007г., бр.16/2008 г.).

С Наредба №11/03.04.2008г., посочена като правно основание за издаване на оспорения акт, за първи път се уреждат условията и редът за прилагане на двете мерки 211 и 212 по Схемата за необлагодетелствани райони (НР) – чл.1 ал.1, т.1 и т.2. Мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" съответства на схемата НР2 - по която жалбоподателката е заявила участие през 2007г.

Наредба №11 е обнародвана в ДВ, бр.40 от 18.04.2008г. и има действие само за напред. Съобразно разпоредбата на чл.4, т.2 от Наредба №11/2008г. кандидатите за подпомагане по реда на тази наредба са длъжни да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. А съгласно §1, т.1 от Допълнителната разпоредба - първото компенсаторно плащане е плащането, определено за първото подадено заявление по мерките по чл.1 от Наредбата. Ето защо, наредбата е неприложима към заявленията за подпомагане, подадени през 2007г., независимо, че плащането по тези заявления е осъществено след влизането ѝ в сила. Изводът на административния орган, че с подаване на заявлението за 2007г. жалбоподателката е поела петгодишен ангажимент по смисъла на Мярка 212 е в противоречие със закона.

В административния акт не са изложени фактически основания, свързани с подавани заявления за 2008г., 2009г. и 2010г., нито за извършени плащания по тях. Следователно не може да се приеме, че през някоя от следващите стопански години жалбоподателката е поела многогодишен ангажимент по мярка 212, по смисъла на чл.4, т.2 от Наредба №11/2008г. във вр. с §1, т.1 от Допълнителните разпоредби.

С изменението на наредбата, обнародвано в ДВ, бр.17/2011г., в сила от 01.03.2011г.,

е въведено задължението по новата разпоредба на чл.4, ал.3 кандидатите да подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане. Цитираната разпоредба, прилагана във връзка с §1, т.1 от ДР на Наредба №11/2008г., определя момента, в който възниква задължението за подаване на последващи заявления - след първото компенсаторно плащане по първото подадено заявление по реда на тази наредба. Тъй като административният орган не сочи да е извършил плащания по подадени от жалбоподателката през 2008г. и следващите години заявления, няма правно основание да се приеме, че за нея е възникнало задължението да подаде заявление за 2011г.

Извън горното настоящият решаващ състав приема, че оспореният Акт за прекратяване на многогодишен ангажимент е постановен и на несъществуващо правно основание - чл.14, ал.1 от Наредба №11/2008г. и чл. 21 от Регламент (ЕС) №65 на Комисията от 27.01.2011г.

Съгласно разпоредбата на чл.14, ал.1 от Наредба №11/2008г., приложимата редакция ДВ, бр.17/2011г. (следващото изменение в ДВ, бр.71/13.08.2013г. е неотносимо предвид факта, че оспорвания акт е издаден на 27.06.2013г.), „земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките ...". Видно от съдържанието на цитираната норма нито в нея, нито в посочения чл.21 от Регламент (ЕС) №65 на Комисията от 27.01.2011г., е предвидена възможност за прекратяване на ангажимента. Едва в следващата редакция на чл.14, ал.1 от Наредба №11/2008г., която е обнародвана почти два месеца след издаване на процесния акт (ДВ, бр.71/13.08.2013г.), законодателят е регламентирал, че Държавен фонд „Земеделие" прекратява многогодишния ангажимент по тази наредба за земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент.

При тези факти следва да се приеме, че оспорвания в настоящото съдебно производство Акт за прекратяване на многогодишен ангажимент е издаден без правно основание, поради което е и незаконосъобразен (в този смисъл са и решение №3536/13.03.2014г. на ВАС по адм. дело №9856/2013г. и решение №4708/07.04.2014г. на ВАС по адм. дело №10843/2013г.).

По изложените доводи съдът намира неотносими към предмета на спора твърденията на жалбоподателката, че по отношение на нея са били налице „форсмажорни или изключителни обстоятелства" по смисъла на §1, т.3, буква „б" от Допълнителната разпоредба на Наредба №11/2008г., предвид липсата изобщо на поет ангажимент по реда на Наредбата. Въпреки това, следва се отбележи, че в хода на съдебното производство не са ангажирани доказателства за установяване действително наличие на такива обстоятелства.

Макар да няма конкретно отношение към преценката за допустимост и основателност на жалбата, съдът счита за необходимо да обсъди законосъобразността на изявлението на административния орган, съдържащо се в края на административния акт. След като е указал реда и срока за обжалване, административният орган е информирал жалбоподателката, че в случай че обжалва административния акт, ще бъде спряна обработката на бъдещите заявления по мярката на основание чл.54, ал.1, т.5 АПК до приключване на съдебното производство

с влязъл в сила акт. Цитираното изявление в оспорения акт цели незаконосъобразно мотивиране на жалбоподателя да се откаже от съдебно обжалване, ако иска да участва в кампаниите за субсидиране, и представлява своеобразно склоняване към предварителен отказ от съдебно обжалване, придружено с административна заплаха. Оспорването на административен акт по съдебен ред е конституционно право на гражданите, закрепено в чл.120 от Конституцията на РБългария. Недопустимо е с изявления на административния орган да се създава усещане за несигурност и страх у гражданите, че упражняването на конституционните им права ще доведе до неблагоприятни за тях последици. Най- накрая, съдът отбелязва, че при наличие на основания по чл.54, ал.1, т.5 АПК, то следва да се издаде изричен акт със съответни мотиви, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Така посоченото „информиране" на жалбоподателя сочи на злоупотреба с властнически правомощия на административния орган и е в противоречие с Конституцията и законите на страната.
По изложените доводи съдът приема, че оспореният Акт за прекратяване е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ АКТ с изх. №02-260-6500/2113 от 27.06.2013г. за прекратяване на многогодишен ангажимент по Мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони 2007 – 2013г., издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд земеделие.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова